

NY MUSIK

i samarbete med
Caroli församling

Howard Skempton – längre skuggor

(orgelfavoriter i repris 1)

First Prelude (1971)

Eirenicon 2 (1977)

Axis (1986)

Trace (1980)

Little Suite for Strings, Sweetly (1986)

Two Pinter Poems, nr 2 (1998)

Twin Set and Pearls, Extremely slowly (1984)

Tender Melody (1974)

Piano Piece for Trevor Clarke (1985)

Prelude for horn (1971)

Twin Set and Pearls, Lightly (1984)

Companion Piece (1997)

Lament (1972)

Third Suite, third movement (1985)

Second Suite, third movement (1985)

Autumn Waltz (1976)

Largo (2017) – uruppförande

One for Martha (1974)

Of Late (1992)

passing fancy (1975)

Recessionary (1983)

Quavers (1972)

Breathing Space (1983)

Two Interludes, nr 1 (1986)

Pendulum (1978)

Campanella 3 (1982)

Highland Melody (1982)

Second Gentle Melody (1975)

Longer Shadows (1999)

Björn Nilsson – orgel, piano, Cecilia Widman – orgel

Lördag den 9 oktober 2021 kl.17.00

Caroli kyrka, Borås

1967 flyttade den 20-årige **Howard Skempton** till London i akt och mening att ta kompositionslektioner för Cornelius Cardew, den tidens mest beryktade engelske modernist. Tillsammans med Michael Parsons bildade de båda 1969 den legendariska Scratch Orchestra – ett typiskt 70-talsfenomen, om något.

Skemptons tidigaste publicerade verk är alla extremt sparsmakade skapelser, sant radikala, djupt personliga. Bland hans inspirationskällor märks Morton Feldman och La Monte Young. Han betraktades länge som en outsider, en udda fågel, men har med åren – och som en följd av hur hans musik utvecklats – vunnit allt bredare uppskattning.

Tidigare delade han in sin musik i tre kategorier: koraler, melodier och landskap. I det här programmet dominerar de båda första nästan helt.

Det ligger nog nära till hands att uppfatta Howard Skempton som enbart en melodisk/harmonisk skönande, men det vore ett misstag. I hans verk finns oftast ett uttalat konstruktivistiskt, närmast abstrakt drag, som ger relief åt skönheten.

Av detta programs 29 stycken är de flesta ursprungligen för piano. Sju av dem är skrivna för dragspel (*Axis*, *Twin Set and Pearls*, *Second* och *Third Suite*, *Pendulum* samt *Breathing Space*). Några är så kallade ”open scores”, alltså för valfri instrumentation (*Lament*, *Recessional* och *Highland Melody*). *Autumn Waltz* är komponerat för två barytonhorn medan *Two Interludes* är för den ovanliga kombinationen dragspel och vibrafon.

Skempton har skrivit fyra stycken med titeln *Eirenicon* – med betydelsen fredstrevare. Det andra utgår, lite förvånande kanske, från i stort sett samma idé som det inledande *First Prelude*.

Flera av Skemptons dragspelskompositioner, liksom flera orgelverk, bygger på ett pendlande mellan oftast överlappande ackord, vilket också delvis återspeglas i titlar som *Axis* och *Pendulum*.

På senare år har Skempton alltmer utvecklats till kontrapunktiker, vilket vi bland annat kunnat höra i de båda stråkkvartetterna *Catch* (2001) och *Tendrils* (2004). Ett tidigare exempel på hans personliga polyfoni är *Extremely Slowly* ur sviten *Twin Set and Pearls* – vars titel för övrigt är ett slags porträtt av en dam (kortärmad jumper och kofta i samma färg och material, med pärlhalsband därtill).

Companion Piece komponerades 1997 inför en konsert i Carolikyrkan, och är det enda stycket som skrivits specifikt för orgel.

Programmets yngsta komposition, *Largo* (2017), är – liksom så många av Skemptions pianoverk – tillägnad pianisten John Tilbury (som, om någon minns, besökte Borås 1993 för konserter tillsammans med Skempton).

OfLate komponerades ”in memory of John Cage” strax efter dennes bortgång 1992.

Efter att tonsättarkollegan Benjamin Britten (1913–1976), som ju var en framstående pianist, drabbats av stroke och inte längre kunde använda sin högerhand, tillägnade Skempton honom några små pianostycken för vänster hand, däribland *passing fancy*.

Recessional är beteckningen för processionsmusik i slutet av en gudstjänst.

Quavers är det engelska ordet för åttodelar, vilket mycket riktigt är styckets enda notvärde.

Skempton har skrivit hundratals pianostycken, de flesta mycket korta, men i verklelistan finns också några längre, mycket egenartade, som går runt, runt med små förändringar, ett slags variationsverk helt enkelt. Först, och kanske märkligast, bland dessa är *Waltz* från 1970, ett verkligt unikum. Men hit hör också *Longer Shadows* (1999). Det är alltså ursprungligen skrivet för piano, men vid Skemptions besök i Borås 2006 framfördes det på tonsättarens initiativ just så här, som en dialog mellan orgel och piano.